

Vlaams
Parlement

vergadering **C180 – LEE25**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 23 maart 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het Erfgoedcentrum in Ename - 1358 (2010-2011)	3
Vraag om uitleg van de heer Dirk Van Mechelen tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het gedoogbeleid inzake vondstmeldingen - 1509 (2010-2011)	5
Vraag om uitleg van de heer Marcel Logist tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het begrip ‘persoonlijk belang’ bij gemeentelijke commissies voor ruimtelijke ordening (GECORO’s) - 1536 (2010-2011)	10
Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de inspraak bij de ontwikkeling van bedrijventerreinen - 1556 (2010-2011)	13
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de crossterreinen onder meer in Limburg - 1324 (2010-2011)	15

■

Waarnemend voorzitter: de heer Wilfried Vandaele

Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het Erfgoedcentrum in Ename - 1358 (2010-2011)

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Voorzitter, minister, collega's, dit onderwerp is de voorbije jaren meermaals aan bod gekomen in deze commissie, maar nu is er, heel recent, opnieuw commotie ontstaan rond het Erfgoedcentrum in Ename. Minister, een viertal maanden geleden stelde u in deze commissie nog een oplossing in het vooruitzicht voor het gebouw dat sinds de oplevering al twee jaar leeg staat. Op voorwaarde dat er een financieel en inhoudelijk haalbaar masterplan voorgelegd wordt door de provincie Oost-Vlaanderen, bent u bereid een convenant af te sluiten waarin een jaarlijkse dotatie wordt uitgetrokken voor het Erfgoedcentrum.

Dat masterplan zou er ondertussen zijn. Het zou focussen op vier functies voor het gebouw: een docentrum, een permanente tentoonstelling, een polyvalente zaal voor activiteiten van het Provinciaal Archeologisch Museum in Ename en een erfgoeddepot. Er circuleert ook een bedrag van 350.000 euro als dotatie vanuit de Vlaamse overheid. Tegenstrijdige berichten zijn er echter over de mate waarin dit masterplan effectief goedgekeurd werd op het niveau van de provincie en in hoeverre er effectief een akkoord is over het masterplan en de dotatie die ertegenover staat tussen het provinciebestuur en de Vlaamse overheid.

Minister, hebt u effectief een voorstel ontvangen van de provincie Oost-Vlaanderen en wat is het statuut van dit document? Komt het voorstel tegemoet aan de gestelde voorwaarden voor het ontvangen van een dotatie? Dat is hier de voorbije maanden ook al aan bod gekomen in de commissie. U hebt toen gezegd te zullen onderzoeken of een dotatie mogelijk is. Kunt u het bedrag van de dotatie bevestigen en meer duidelijkheid verschaffen over de modaliteiten van de betaling? Hoe ziet de verdere procedure eruit en wanneer wordt verwacht dat het gebouw effectief in gebruik kan worden genomen?

Ik kan u bevestigen wat ik al in mijn vorige vraag heb gesteld: dat de bevolking van Oudenaarde ongeduldig wordt nu het gebouw al meer dan twee jaar leegstaat. Zij moet dat met lede ogen aanzien, terwijl er zoveel plaatsgebrek is voor tal van verenigingen. Mijn vraag is dan ook concreet: wanneer kan een oplossing in het vooruitzicht worden gesteld?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer De Meulemeester, u zegt zelf dat dit al meerdere keren aan bod is gekomen. Ik verwijs dus ook naar de besprekingen die hier tot twee keer toe hebben plaatsgevonden en naar de antwoorden die ik heb gegeven op de schriftelijke vragen.

In wezen is de juridisch-contractuele situatie op dit ogenblik niet veranderd sinds mijn vorige antwoorden. Met de berichten in de media heb ik niets te maken: ze zijn voorbarig. Ik ben er niet verantwoordelijk voor, net zomin als voor de leegstand daar. Ik zoek wel constructief naar een oplossing. Ik heb eerst van de provincie een voorstel tot een convenant gekregen. Dat was niet de vraag. Wij vragen geen convenant, wij vragen een masterplan. Er moet een concrete invulling zijn die doenbaar en werkbaar is. Die invulling moet ook verantwoorden dat ik een niet-onbelangrijke bijdrage lever. Dat is duidelijk gemaakt aan de provincie. We hebben nu wel een voorstel van masterplan gekregen. Het wordt bestudeerd door mijn administratie en mijn kabinet. Mijn kabinet overlegt erover met het kabinet van minister Schauvliege omdat er ook relaties zijn met het culturele beleid. Er is een afspraak op 5 april 2011 tussen de provincie, mijn kabinet en de administratie om te bekijken of we dit kunnen finaliseren. Als we eruit geraken, dan blijf ik bij wat ik al heb gezegd: er staat wat mij betreft

een bijdrage tegenover van 250.000 euro. Ik heb dit al meegedeeld in de commissie en ik beklemtoon het hier nog eens. Ik wil in een convenant een bijdrage leveren van 250.000 euro per jaar. Dat is niet niks. Ik hoop dat we eruit geraken. Wij zijn zeer constructief. Maar het moet een masterplan zijn met een zinvolle bestemming. Ik weet niet of de provincie het al heeft goedgekeurd. Mij bekommeren de eventuele engagementen van de Vlaamse Regering. Dan komt er een convenant en moet de provincie bepalen wanneer wordt overgegaan tot ingebruikname.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Wanneer wordt het convenant afgesloten en wanneer wordt de jaarlijkse dotatie toebedeeld aan het Erfgoedcentrum? Stelt de Vlaamse overheid ook voorwaarden met betrekking tot de invulling? Zal dat bedrag gekoppeld zijn aan voorwaarden? In een recent krantenartikel lees ik dat het Erfgoedcentrum vorige week in vooropening is geweest naar aanleiding van de komst van de Europese erfgoed specialisten naar Oudenaarde. Zij hebben in het Erfgoedcentrum vergaderd. De gedeputeerde van Cultuur van de provincie Oost-Vlaanderen, de heer Dauwe, zegt: “Vandaag staat effectief vast dat het gebouw geen museumfunctie krijgt, maar dat wij voor een volwaardig erfgoedcentrum kiezen.” Hij zegt verder nog: “Wij hopen dat de Vlaamse overheid wel bereid is om deze bestemming mee te financieren. Daarover wordt momenteel nog overleg gepleegd. Wellicht hebben wij volgende maand uitsluitsel daarover.” Met “volgende maand” bedoelt hij april.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer De Meulemeester, het is evident dat ik voorwaarden koppel aan het bedrag van 250.000 euro op jaarbasis. Het plan zal de concrete activiteiten van het centrum omvatten, de partners, de timing, de resultaten, de effecten, de medewerkers en de verwachte inkomsten en uitgaven. De inbreng van de partners zal erin staan, de inbreng van de provincies en van de Vlaamse overheid. Die vragen moeten allemaal worden beantwoord.

Ik kan geen blanco engagement aangaan. Dat zou u terecht niet aanvaarden. Dat zou niemand aanvaarden. De Vlaamse Regering is bereid om te helpen om dit dossier weer recht te trekken. Dat was om tal van redenen fout gelopen en daar draag ik geen enkele verantwoordelijkheid in. De Vlaamse Regering verwacht wel enig engagement. Ik heb de elementen opgesomd die voor mij in het masterplan moeten staan.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Minister, ziet u het ook als een volwaardig erfgoedcentrum? Die uitspraak komt van de gedeputeerde. Kunt u dat bevestigen?

Kunt u naast de dotatie van 250.000 euro ook personeel van de Vlaamse overheid tewerkstellen?

Minister Geert Bourgeois: Het convenant moet wat mij betreft volwaardig zijn. De elementen die ik heb opgesomd moeten erin staan. Dat is logisch. Het is echter niet mijn bedoeling om daar medewerkers van ons in te zetten. Die mogelijkheid of middelen heb ik niet. Daar moet de provincie voor instaan. We geven een financiële bijdrage.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

**Vraag om uitleg van de heer Dirk Van Mechelen tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het gedoogbeleid inzake vondstmeldingen
- 1509 (2010-2011)**

De voorzitter: De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen: Voorzitter, minister, dames en heren, af en toe berichten de media over spectaculaire of opmerkelijke archeologische vondsten. Alleen al de afgelopen weken was dit het geval voor de beroemde zilverschat uit Oost-Vlaanderen en meer recent nog voor de zeer opmerkelijke vondst van de loden Romeinse kindersarcofaag uit Riemst.

Meestal gaat het om vrijetijdsarcheologen die al dan niet met behulp van een metaaldetector voorwerpen opsporen. Ondanks het feit dat in het Archeologiebesluit nadrukkelijk een meldingsplicht is ingeschreven en dat deze mensen zich daar ook terdege van bewust zijn, gebeurt deze melding haast nooit. Meer zelfs, blijkbaar voert de Vlaamse overheid in deze een gedoogbeleid. Dat is althans wat de coördinator van een van de erkende intergemeentelijke onroerenderfgoeddiensten beweerde. Hoewel de taak van deze intergemeentelijke diensten er precies in bestaat om de zorg voor het archeologisch erfgoed in overleg en samenwerking met de lokale actoren in de praktijk te brengen, kunnen er toch heel wat bedenkingen worden geformuleerd bij dergelijke standpunten. Ik besef wel dat het nog wel goed komt met die uitzonderlijke vondsten. Tussen de regels kunnen we echter lezen dat er nog veel vondsten moeten zijn die niet worden gemeld. Waar gaan die zaken dan naartoe?

Naar aanleiding van die vaststellingen had ik graag een antwoord gekregen op volgende vragen. Klopt het dat u een gedoogbeleid voert met betrekking tot het melden van archeologische vondsten? Zo ja, sinds wanneer? Zo nee, hoe komt het dan dat dit door een van de ondersteunde organisaties als een officieel standpunt naar voren wordt gebracht?

Welke maatregelen zult u desgevallend nemen om ervoor te zorgen dat de meldingsplicht conform de regels wordt gerealiseerd, inzonderheid door mensen die uit de aard van hun activiteiten, bijvoorbeeld vrijetijdsarcheologen, zelf duidelijk maken er kennis van te hebben? Een verantwoordelijke van een intergemeentelijke dienst suggereerde trouwens om met een ander vergunningensysteem te gaan werken, maar dan moeten we de regelgeving aanpassen. In het andere geval moeten we ervoor zorgen dat de meldingsplicht wordt toegepast.

Hoe zult u ervoor zorgen dat de betrokken eigenaar van de grond sneller op de hoogte wordt gebracht van de aanwezigheid van een archeologische vondst? Ik las in de krant dat de man niet eens wist dat op zijn grond een vondst was gedaan. Hij was nog meer verbaasd dat hij er ook eigenaar van was.

Klopt het dat het overgrote deel van de archeologische vondsten gewoon niet wordt gemeld? Hebben we daar zicht op? Kunt u dat schatten?

De intergemeentelijke diensten hebben in het verleden vaak goed werk geleverd. Is hun huidige communicatie een correcte interpretatie van de regelgeving? Moet die op een of andere manier in onderling overleg worden bijgestuurd? Er zijn archeologen die het goed menen, maar de 'schattenjagers' kunnen we ten eerste missen.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Ik heb net als u kennis genomen van het interview in het Belang Van Limburg, met de intergemeentelijke archeoloog van ZOLAD+, naar aanleiding van de opmerkelijke vondst van een Romeinse loden grafkist in Riemst. De melding van deze waardevolle vondst is voor mij een duidelijk bewijs dat het systeem voor het melden van archeologische vondsten in Vlaanderen werkt. Dat is ingeschreven in artikel 8 van het Archeologiedecreet. Dat heeft geleid tot de registratie. De registratie van deze voor Vlaanderen unieke en zeldzame archeologische vondst had nooit kunnen gebeuren als de

vinder zijn vondst niet had gemeld, eerst bij de lokale intergemeentelijke onroerenderfgoed-dienst, in dit geval ZOLAD+, en vervolgens bij de bevoegde administratie van de Vlaamse overheid, het agentschap Ruimte en Erfgoed.

Wellicht is het ook niet toevallig dat deze vondst gebeurde in een gebied waar een intergemeentelijke dienst gevestigd is. Ik stel immers vast dat er sinds de oprichting van een aantal intergemeentelijke archeologische diensten en intergemeentelijke onroerenderfgoed-diensten in Vlaanderen een sterk toegenomen contact is ontstaan met de lokale amateurarcheologen en detectoramateurs in de betrokken gemeenten. Ik deel uw positieve waardering ter zake. Het resulteerde de laatste jaren in een duidelijke stijging van de vondstmeldingen die worden ingegeven in de Centrale Archeologische Inventaris.

Zowel in 2009 als in 2010 was bijna de helft van het aantal vondstmeldingen in Vlaanderen afkomstig uit de gemeenten die zijn aangesloten bij ZOLAD+. Ik zie in die cijfers een duidelijk bewijs dat het lokaal sensibiliseren voor het melden van archeologische vondsten vruchten afwerpt en dat de intergemeentelijke onroerenderfgoeddienst ZOLAD+ daar een voortrekkersrol in speelt. Ik kan daar alleen maar tevreden over zijn.

Over zijn interview in de pers is de intergemeentelijke archeoloog in kwestie door mijn diensten aangesproken. Hij gaf de administratie mee dat hij niet correct is geciteerd. De man heeft verklaard dat hij vermoedt dat er amateurs zonder vergunning archeologische vondsten opsporen met een detector, maar dat bij toch blij is dat dergelijke amateurs hun 'illegale' vondst ook achteraf melden. Dat was het positieve aan de zaak.

Als je het artikel aandachtig leest, spreekt de intergemeentelijke archeoloog zich niet zozeer uit over het melden van archeologische vondsten, maar vooral over het probleem van het aanwenden van metaaldetectoren in Vlaanderen om archeologische voorwerpen op te sporen en te verzamelen. Het gaat hier over twee verschillende zaken, die niet mogen worden verward. Ik kom hier nog op terug.

In Vlaanderen bestaat geen gedoogbeleid inzake het niet melden van archeologische vondsten. Ik heb dat in elk geval op geen enkele manier ingevoerd. Ik ga ervan uit dat u dat evenmin hebt gedaan en onze voorgangers ook niet. De wetgeving wordt door mijn administratie strikt nageleefd en toegepast, en er wordt op lokaal en regionaal niveau aanzienlijk gesensibiliseerd.

Alle archeologische vondsten die door iemand bij de Vlaamse overheid worden gemeld, worden geregistreerd. Als het gaat om een toevalsvondst zoals gedefinieerd in artikel 3, ten zevende, van het Archeologiedecreet, wordt door het agentschap Ruimte en Erfgoed de wettelijke procedure opgestart. Deze procedure bestaat er vooreerst in om na te gaan wie de eigenaar is van het terrein waar de archeologische vondst is gedaan, uiteraard als de vinder niet zelf de eigenaar van het terrein is. Eenmaal de administratie de eigenaar of eigenaars kent, worden zij, indien mogelijk, meteen telefonisch of per e-mail op de hoogte gesteld. Daarnaast ontvangt iedere eigenaar een aangetekend schrijven. Ook het college van burgemeester en schepenen van de betrokken gemeente wordt met een aangetekend schrijven op de hoogte gebracht. Indien er in de betrokken gemeente een lokale archeologische dienst werkzaam is, wordt ook deze dienst door mijn administratie op de hoogte gebracht. Ten slotte wordt ook het Vlaams Instituut voor het Onroerend Erfgoed (VIOE) gelijktijdig in kennis gesteld van de vondst, zodat eventueel nog ter plaatse de nodige vaststellingen kunnen worden gedaan.

Ik heb in mijn antwoord op uw schriftelijke vraag van 23 december 2010 over de Romeinse zilverschat te Velzeke meegedeeld waarom de Inspectie RWO (Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed) in deze situatie gemeend heeft niet tot de opmaak van proces-verbaal te moeten overgaan, ondanks het niet strikt naleven van de vondstmeldingsplicht. Er is echter – ik beklemtoon dat – geen sprake van een gedoogbeleid.

Zolang wij geen concrete bewijzen of informatie hebben, mogen wij ervan uitgaan dat situaties waarbij een vondst niet op de correcte manier of te laat wordt gemeld, zoals de bewuste zilverschat in Oost-Vlaanderen, eerder de uitzondering zijn dan de regel. Met betrekking tot deze vondst verwijs ik naar mijn antwoord op uw vraag nummer 151. Mijn administratie vermoedt wel dat een aantal vrijetijdsarcheologen of andere burgers hun vondsten niet melden conform de vondstmeldingsplicht omdat hun vondsten verworven werden door metaaldetectie zonder vergunning en dus illegale vondsten zijn. Het heeft weinig zin om het goed werkende systeem van de meldingsplicht te wijzigen. Zinvol is wel om het probleem van de metaaldetectie aan te pakken.

Zoals ik in mijn antwoord op de eerste vraag aangaf, wordt een eigenaar van een terrein gemiddeld binnen drie dagen per aangetekend schrijven op de hoogte gebracht van een archeologische vondst, en nog sneller, indien dat kan telefonisch of per e-mail. Ik denk niet dat het systeem ter zake sneller moet of zelfs sneller kan gebeuren. Als de administratie onmiddellijk optreedt, een telefoontje doet, een e-mail stuurt en vervolgens een aangetekende brief, dan denk ik dat er diligent opgetreden wordt.

Op basis van het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium, zoals gewijzigd, hebben officieren van de gerechtelijke politie, de provinciegouverneur, de burgemeester en de daartoe door de regering aangewezen ambtenaren, de nodige opsporingsbevoegdheid. Het op heterdaad betrappen van archeologische opgraving of detectie zonder vergunning kan leiden tot stillegging, tot het leggen van het zegel en tot de inbeslagname van werk- en voertuigen, desnoods met behulp van de openbare macht. De bevindingen van de bevoegde verbalisant worden vertaald in een proces-verbaal, dat vervolgens wordt bezorgd aan de gerechtelijke overheid voor verder gevolg.

Er worden jaarlijks heel wat archeologische vondsten gemeld aan de bevoegde administratie archeologie en opgenomen in de Centrale Archeologische Inventaris. In 2009 werden nog 402 vondsten gemeld en in 2010 waren dat er 193. Tijdens de eerste maanden van dit jaar zijn er al 164 meldingen geregistreerd. Cijfergegevens over vondsten die niet gemeld zijn, kan ik logischerwijze niet geven.

Het is bekend dat er in Vlaanderen heel wat metaaldetectoramateurs actief zijn. Een aantal van hen zijn goed georganiseerd in verenigingen, anderen werken individueel. Het overgrote deel van de metaaldetectorliefhebbers zijn gepassioneerde lokale amateurarcheologen en historici die niets anders willen dan met professionele archeologen samenwerken en hun steentje willen bijdragen tot de lokale kennis van het verleden. Jammer genoeg leeft het vermoeden dat wekelijks tientallen detectoramateurs over velden en akkers lopen om metalen voorwerpen uit het verleden te zoeken. In 1993 is nochtans een duidelijk verbod in het Archeologiedecreet opgenomen. Aangezien hun vondsten bijgevolg illegaal zijn, worden ze niet altijd conform de bepalingen van de vondstmeldingsplicht aangegeven.

Hierdoor leeft in de sector de overtuiging dat de huidige reglementering van metaaldetectie misschien te restrictief en bijgevolg weinig pragmatisch is. Regelmatig weerklinkt dan ook de roep om een versoepeling van de bepalingen inzake metaaldetectie in het Archeologiedecreet.

De voorstanders van een versoepeling wijzen op enkele belangrijke voordelen. Ten eerste, de metaalvondsten die met behulp van een metaaldetector worden gedaan, leiden in de meeste gevallen niet tot een daadwerkelijk vernieling van de archeologische vindplaats. De objecteven bevinden zich immers in de reeds verstoorde bovenlaag. Ten tweede, dergelijke metaalvondsten kunnen belangrijke wetenschappelijke informatie opleveren over de lokalisatie van onderliggende onverstoorte archeologische sites en over de ruimtelijke spreiding en de horizontale structuur van een nederzetting.

De praktijk van de laatste jaren heeft ons geleerd dat het oppiepen van archeologische vondsten op akkers vaak de eerste tekenen zijn van ernstige erosie en van een langzame

verdwijning van een archeologische site ten gevolge van landbouwgebruik. We noemen dit de sluipende erosie.

Het is voor archeologen nagenoeg onmogelijk om dergelijke sites in Vlaanderen systematisch op te sporen en te inventariseren. Amateurs die met een metaaldetector werken, kunnen met meldingen van hun vondsten dan ook een belangrijke rol spelen. Ze kunnen helpen de archeologische sites in het algemeen in kaart te brengen en de door sluipende erosie bedreigde archeologische sites in het bijzonder te signaleren.

In de praktijk heeft dit er de voorbije jaren toe geleid dat het agentschap Ruimte en Erfgoed van start is gegaan met een evaluatie van drie archeologische sites op basis van de door amateurs gemelde archeologische vondsten. Twee andere studies zijn in voorbereiding. Het resultaat van een studie, uitgevoerd in de gemeente Boutersem, wordt door mijn administratie momenteel in een beschermingsdossier omgezet. Indien attente en bezorgde amateur-archeologen hun vondsten, waarvan een gedeelte vermoedelijk met een metaaldetector tot stand is gekomen, niet hadden gemeld, was dit alles onmogelijk geweest.

Als minister van Onroerend Erfgoed was de heer Van Mechelen vertrouwd met het probleem. Ik citeer zijn eigen beleidsnota: “Gelet op de momenteel weinig overzichtelijke situatie wat betreft het onderzoek met metaaldetectoren en de onduidelijkheid over de actieve spelers in het veld (...) worden knelpunten tussen amateurs en professionele archeologen besproken en er wordt gezocht naar mogelijkheden tot samenwerking. Een goed afgebakende structurele samenwerking kan een basis vormen voor een toekomstige decreetswijziging die het beoefenen van metaaldetectie in Vlaanderen legaal maakt.” Deze passage toont aan dat het probleem toen al bestond en door de toenmalige minister werd onderkend.

Zijn voorganger heeft het probleem eveneens onderkend en actie ondernomen. Hij heeft het initiatief genomen een werkgroep metaaldetectie op te richten. Die werkgroep, die uit provinciale archeologen, enkele specialisten en vertegenwoordigers van de administratie en van de metaaldetectorverenigingen bestaat, heeft in januari 2004 voor het eerst vergaderd.

De werkgroep heeft een opmerkelijk resultaat geboekt. Op 4 februari 2006 hebben de archeologen en de verenigingen van detectoramateurs een consensusnota opgesteld. De consensusnota bevat een oplossing voor een aantal problemen inzake de metaaldetectie. Dit akkoord kan eventueel het uitgangspunt van een gewijzigde of nieuwe wetgeving en van de opheffing van het huidige totaalverbod vormen. Samen met deze consensusnota heeft de administratie, in functie van een eventuele verankering in de wetgeving, ook een ontwerp van deontologische code voor metaaldetectie in Vlaanderen opgesteld.

In het antwoord dat voormalig minister Van Mechelen op een schriftelijke vraag van de heer Sauwens van 18 oktober 2007 heeft gegeven, verklaart hij dat deze conclusies zullen worden meegenomen in de opmaak van het Onroerend-erfgoeddecreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

De oplossing schuilt in een wijziging van het decreet. Momenteel geldt een totaalverbod om met een detector archeologische voorwerpen op te sporen. De dagdagelijkse praktijk leert ons echter dat wekelijks vele amateurs zonder archeologievergunning zich met een metaaldetector op akkers begeven. Het is hoopgevend dat de amateurs en de archeologieverenigingen een consensus hebben bereikt. Ik wil het probleem mee opnemen in het nieuwe decreet inzake het onroerend erfgoed. Het ontwerp van decreet zal omstreeks de zomer van dit jaar aan de Vlaamse Regering worden voorgelegd.

De deontologische code van de archeoloog stelt dat een archeoloog de plicht heeft correcte informatie over de vigerende decreet- en regelgeving inzake archeologie en archeologische monumentenzorg te verstrekken. De resultaatsverbintenis die de Vlaamse overheid met alle intergemeentelijke archeologische diensten en diensten voor onroerend erfgoed is overeengekomen, stelt dat alle medewerkers de deontologische code moeten onderschrijven. Dezelfde resultaatsverbintenis stelt dat de archeologische dienst of dienst voor onroerend erfgoed instaat voor de ondersteuning en de advisering van derden en voor de communicatie

en uitleg over het bestaand instrumentarium en over de wetgeving over archeologie en onroerend erfgoed. Op basis van deze afspraken kan de communicatie door de diensten aan derden in de evaluatie van deze diensten worden opgenomen.

Het is onmogelijk alle communicatie te evalueren die de medewerkers in de loop van een heel werkjaar mondeling en schriftelijk verspreiden. Artikels en interviews die in de media verschijnen, kunnen worden gecontroleerd. Er is echter een bekend probleem. Wat in een krant verschijnt, is niet noodzakelijk een volledige weergave van wat is gezegd. De nuances zijn niet altijd weergegeven. Wat is bedoeld of gezegd, wordt niet altijd correct meegedeeld. Tot nu toe is de al dan niet correcte communicatie door de intergemeentelijke diensten niet meegenomen in de jaarlijkse evaluaties, omdat hierover nooit problemen zijn geconstateerd.

Ik herhaal dat naar aanleiding van het artikel dat de aanleiding is geweest voor deze vraag, de betrokken archeoloog persoonlijk werd aangesproken. Het is volgens mijn administratie niet nodig hier nog verder op in te gaan. Als er in de toekomst echter ernstige incidenten zouden zijn bij een van de intergemeentelijke diensten, zal ik natuurlijk aan mijn administratie de opdracht geven hiermee rekening te houden bij de verdere evaluatie van de betrokken dienst.

De voorzitter: De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen: Voorzitter, minister, voor alle duidelijkheid, het gaat me niet zozeer om de casuïstiek van wat er gebeurd is in Riemst en in andere gemeenten of intergemeentelijke archeologische diensten. Ik heb nog minder de intentie om op de pianist te schieten. Het gaat hier om het probleem zelf, namelijk dat we de facto een gedoogbeleid voeren als een amateur zijn vondst vooralsnog meldt. Ik denk dat daar trouwens heel veel voor te zeggen valt, want als we daar pv's voor zouden opmaken, zouden we de meldingen letterlijk op onze buik kunnen schrijven.

De vraag is, zoals u op het einde van uw antwoord ook stelde, hoe we omgaan met de metaaldetectoren en hoe we dit onder controle krijgen. Het is geen nieuw probleem, we worstelen er al geruime tijd mee, het verschil is dat de toestellen almaar professioneler worden. U spreekt over verstoorde bovenlagen, maar als ik me niet vergis, kan zo'n metaaldetector perfect op een diepte van meer dan één meter ontvangst hebben. In gewoon omgeploegde akkers gaat men met een dieptewoeler al een halve meter onder de grond.

Het is misschien een ultieme overweging om tot een systeem te komen inzake het bezit van zo'n metaaldetector en om het te koppelen aan een aantal voorwaarden. Ik durf niet te stellen dat we het moeten vergelijken met het afleveren van een wapenvergunning, sommigen vergelijken het met een visvergunning. Het gaat mij gewoon over het feit dat degene die zo'n toestel bezit ook de nodige kwalificaties heeft om het ordentelijk te gebruiken of om er minstens een beperkte opleiding voor te volgen. Zoals een jager moet weten wat hij doet met een geweer en op wat hij mikt in de lucht of op de grond, is het ook belangrijk dat iemand die met een metaaldetector bezig is, ook perfect weet wat de gevolgen zijn, niet alleen van het vinden van iets, maar ook van het beginnen graven in de bodem en het al dan niet verstoren van archeologische sporen. Dat moet onze bezorgdheid zijn.

Ik ben heel tevreden dat u voor het zomerreces het nieuwe Erfgoeddecreet aankondigt. Ik neem aan dat we dan de kans krijgen om dit opnieuw te bespreken.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Van Mechelen, als u het gedoogbeleid omschrijft als volgt, dat wie eerst illegaal detecteert en vervolgens toch een melding doet, geen pv aan zijn been krijgt, dan ben ik het met u eens. Ik meen dat we het erover eens zijn dat het nog contraproductiever zou zijn om die mensen last te berokkenen met een pv terwijl ze waardevolle meldingen doen, zoals ook in het geval dat de aanleiding vormde voor uw vraag.

U hebt het beleid gevoerd, ik voer het beleid of de administratie doet dat, en, daar is weinig discussie over, het ligt in de lijn van wat de consensusnota heeft bereikt. We moeten ertoe

komen om voor amateurs die bepaalde kwalificaties hebben en die bereid zijn om hun werk correct te doen, die dus geen ‘stropers’ zijn, een reglementering te vinden. Ik pleit dus voor een regulering, dat was ook de afspraak in de consensusnota.

Zonder me nu uit te spreken over details, moeten we inderdaad een vergunning geven, maar niet zomaar. U maakt de vergelijking met jacht- en visvergunningen. We moeten de vergunning inderdaad koppelen aan voorwaarden zodat het om mensen gaat die voldoen aan bepaalde kwalificaties en die zich er ook toe engageren de regels na te leven. Noem het een deontologische code of noem het een andere regel, dat is gelijk, maar er moet meer controle zijn zodat van iedereen die op het terrein aan detectie doet, ook kan worden gecontroleerd of hij over een vergunning beschikt. Door de aard van de zaak kan natuurlijk nooit elk misbruik worden tegengegaan, maar die zou een belangrijke stap vooruit zijn, temeer ik vaststel dat archeologen en goedmenende amateurs destijds tot een consensus zijn gekomen.

We moeten er een goed systeem voor uitwerken. Ik wil daar werk van maken, zonder me nu al vast te pinnen op de uitwerking van de modaliteiten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

**Vraag om uitleg van de heer Marcel Logist tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het begrip ‘persoonlijk belang’ bij gemeentelijke commissies voor ruimtelijke ordening (GECORO’s)
- 1536 (2010-2011)**

De voorzitter: De heer Logist heeft het woord.

De heer Marcel Logist: Voorzitter, minister, collega’s, deze vraag is vooral geënt op een concrete, bestaande situatie maar is geenszins een lokale problematiek. Het hieronder beschreven arrest kan gevolgen hebben voor alle gemeenten.

Met zijn arrest nummer 209.269 van 29 november 2010 vernietigde de Raad van State een bijzonder plan van aanleg (BPA) van de stad Tienen. De vernietiging gebeurde onder meer omdat ambtenaren van het stadsbestuur stemgerechtigd lid zijn van de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening (GECORO). De Raad van State verwijst naar artikel 9 van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 mei 2000 dat bepaalt dat een lid van de GECORO dat “een persoonlijk belang heeft bij een besproken onderwerp” bespreking, beraadslaging noch stemming mag bijwonen. De Raad van State oordeelt dat er persoonlijk belang is wanneer het besproken onderwerp van dien aard is dat het lid van de GECORO geacht moet worden niet meer op een objectieve wijze te kunnen oordelen: het volstaat dat er een redelijke twijfel is over de onpartijdigheid van het lid.

In dit concrete geval maakten de betrokken ambtenaren deel uit van een projectteam dat al vóór het advies van de GECORO belast was met het uitwerken van het BPA. De ambtenaren ontwierpen niet zelf het BPA, dit gebeurde door een ontwerper. Maar het loutere feit dat de ambtenaren betrokken waren bij de voorbereiding van het BPA wordt door de Raad van State beschouwd als “persoonlijk belanghebbend”.

De gevolgen van dit arrest zijn verregaand. De samenstelling van de GECORO werd goedgekeurd door de hogere overheid. Er werden nooit opmerkingen gemaakt over het feit dat gemeentelijke ambtenaren stemgerechtigd lid zijn van de GECORO. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt momenteel: “Het is voor een lid van de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening verboden deel te nemen aan de bespreking en de stemming over aangelegenheden waarin hij een rechtstreeks belang heeft, hetzij persoonlijk, hetzij als gelastigde, of waarbij de echtgenoot, of bloed- of aanverwanten tot en met de tweede graad een persoonlijk en rechtstreeks belang hebben.” De deontologische code,

vastgesteld bij besluit van de Vlaamse Regering van 3 juli 2009, bevat verder geen verduidelijking over het lidmaatschap van gemeentelijke ambtenaren van de GECORO. De betrokkenen hebben in elk geval geen rechtstreeks belang zoals bepaald in de codex.

Minister, op een eerdere vraag hierover, gesteld op 4 maart 2005 door de heer Luk Van Nieuwenhuysen, antwoordde uw voorganger dat de term ‘persoonlijk belang’ in de “spraakgebruikelijke betekenis” moet worden geïnterpreteerd en: “Het loutere feit of de voorzitter of een lid van de GECORO ontwerper is van het desbetreffend ruimtelijk structuurplan of werkt bij het studiebureau dat het ruimtelijk structuurplan ontwerpt, stelt op zich geen probleem, noch qua onverenigbaarheid, noch qua belangenvermenging. Persoonlijk belang is immers in casu niet aan de orde daar de ontwerper niet meer of minder verdient naargelang in de GECORO over het plan geadviseerd wordt.”

Minister, zijn het arrest en de draagwijdte ervan u bekend? Wat zijn de gevolgen voor de GECORO’s waarin ambtenaren zetelen als stemgerechtigd lid? Indien de interpretatie van de Raad van State wordt aangehouden, zouden alle gemeentelijke ambtenaren die op een of andere manier betrokken zijn bij de voorbereiding van plannen, ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUP’s) enzovoort beschouwd kunnen worden als persoonlijk belanghebbend.

Het is duidelijk dat dit arrest de rechtszekerheid niet ten goede komt. Is er in de nabije toekomst een aanpassing gepland van het besluit over de samenstelling van de GECORO’s en de deontologische code inzake de aanwezigheid van gemeentelijke ambtenaren? De gevolgen zijn immers verstrekkend: in heel Vlaanderen bestaat het reële risico dat de lokale besturen geconfronteerd worden met de vernietiging van plannen vanwege het verregaande standpunt van de Raad van State.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Logist, bedankt voor de vraag. Het arrest is mij uiteraard bekend. De Raad van State verwijst vooral naar het verbod op belangenvermenging bij beraadslagingen in de GECORO. De Raad van State is van oordeel, zoals u terecht stelt, dat wanneer een GECORO-lid niet meer op objectieve wijze kan oordelen, er sprake is van belangenvermenging. Het volstaat voor de Raad van State dat er een redelijke twijfel is over de onpartijdigheid van het lid.

In de GECORO-zitting waarover het in het arrest gaat, waren effectief twee gemeente-ambtenaren als GECORO-lid aanwezig bij de bespreking van een RUP. De ambtenaren in kwestie waren betrokken bij de voorbereiding van het plan, maar het plan was gemaakt door een externe ontwerper. Hij was ook lid van de GECORO en was aanwezig bij de bespreking. De Raad van State is van oordeel dat de aanwezigheid en de deelname aan de bespreking een schending waren van artikel 9 van het besluit van de Vlaamse Regering. Het is in dat artikel dat het verbod op belangenvermenging is opgenomen.

Mijnheer Logist, ik ben het met u eens dat deze uitspraak van de Raad van State verregaand is in de interpretatie van wat belangenvermenging is. Doorgaans denken we bij persoonlijk belang aan de situatie waarin een gemeenteraadslid een gemeenteraadszitting moet verlaten omdat een beslissing wordt genomen over een gebied waarbij hij persoonlijk betrokken is, bijvoorbeeld omdat hij daar zelf een eigendom heeft. Analoge situaties zijn denkbaar in de werking van een GECORO. Ambtenaren van een gemeente worden echter geacht te werken vanuit het algemeen belang op lokaal niveau. Een RUP waaraan ze meewerken moet dan ook uitsluitend het algemeen belang dienen. Het is zeer de vraag of je kunt zeggen dat ze een persoonlijk belang hebben bij een RUP. De Raad van State spreekt van belangenvermenging daar waar het mij veeleer lijkt te gaan over het principe van een onafhankelijk advies van de GECORO en over het vermijden van partijdigheid. Van iemand die dat heeft meegemaakt, kan men zich afvragen of hij nog helemaal onpartijdig is. Maar of hij daar een belang bij heeft, lijkt mij weinig waarschijnlijk.

Er is mijns inziens dus een onderscheid te maken tussen belangenvermenging en het respecteren van de onpartijdigheid. Maar wat de Raad van State naar voren brengt, is wat de Raad van State naar voren brengt. Men kan zich de vraag stellen of het een goed idee is dat gemeenteambtenaren als deskundige in een GECORO zitten, en zeker of het een goed idee is dat een ruimtelijk planner deelneemt aan de GECORO-vergaderingen waar het gaat over een plan dat hij of zij zelf heeft ontworpen. Ik denk dat de Raad van State hier terecht vragen stelt bij het principe van het onafhankelijke advies van de GECORO en het respecteren van het beginsel van onpartijdigheid. Kortom, ik kan de uitspraak van de Raad van State begrijpen, al heb ik er vragen bij dat hij gebaseerd is op belangenvermenging en niet op onpartijdigheid.

Hoe moeten we nu met het arrest omgaan? Het arrest is er nu eenmaal en ook al vinden wij dat er een verschil is tussen onpartijdigheid en belangenvermenging, we moeten ermee omgaan. Wat de deelname van ruimtelijk planners aan besprekingen over RUP's betreft, verwijs ik naar de deontologische code waarover u het ook al had. Samengevat wordt hierin bepaald dat ruimtelijk planners perfect lid kunnen zijn van GECORO's. Ze hebben de nodige deskundigheid. Maar ze moeten de zaal verlaten als er wordt beraadslaagd over een plan dat ze zelf hebben gemaakt. Toelichten kan wel. Dat lijkt mij logisch. Daarnaast is er de kwestie dat gemeenteambtenaren soms lid zijn van de GECORO. Vooreerst wil ik benadrukken dat het toezicht op de samenstelling van de GECORO's sinds 1 mei 2004 bij de provinciale deputaties berust. Aangezien de GECORO's na de gemeenteraadsverkiezingen van 2006 opnieuw zijn samengesteld, heb ik geen overzicht van de samenstelling van de GECORO's. Ik kan dus heel moeilijk inschatten in hoeveel gevallen dat een probleem zou vormen. Het zal wellicht toch niet overal het geval zijn.

Voor alle duidelijkheid: een gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar die secretaris van de GECORO is, vormt er uiteraard geen probleem. De secretaris is geen lid van de GECORO, hij stelt zich neutraal op. Hij kan eventueel zaken toelichten, maar heeft geen stemrecht. In 2012 zijn er gemeenteraadsverkiezingen en moeten de GECORO's opnieuw samengesteld worden. De gemeentebesturen houden dan het best rekening met de uitspraak van de Raad van State. Zij moeten dan beoordelen of zij nog ambtenaren uit de eigen gemeente als leden van de GECORO opnemen.

Ik ga in elk geval nog na of een aanpassing van de wetgeving hiervoor aangewezen is. In afwachting van de hersamenstelling van de GECORO's is het natuurlijk raadzaam dat gemeenteambtenaren zich bij de bespreking van gemeentelijke plannen laten vervangen door hun plaatsvervanger of – en dat is een andere mogelijkheid – dat ze de vergadering verlaten zowel bij de beraadslaging als bij de stemming. Ik heb met dat laatste aspect rekening gehouden. In afwachting van een nieuwe samenstelling heb ik dat overgemaakt aan de VVSG als bedenking bij dit arrest van de Raad van State.

De voorzitter: De heer Logist heeft het woord.

De heer Marcel Logist: Minister, ik kan me grotendeels vinden in uw antwoord. Ik heb nog enkele opmerkingen.

We moeten hier in de toekomst zeker nog aan blijven werken. De Raad van State houdt in dit dossier duidelijk geen rekening met het feit dat de samenstelling van de GECORO goedgekeurd werd door de hogere overheid. Het begrip 'persoonlijk belang' werd in hoofdte van de ambtenaar foutief gedefinieerd. Er is tegen dit arrest geen cassatieberoep mogelijk.

Het arrest is in tegenspraak met het antwoord van uw voorganger op een parlementaire vraag over deze problematiek. De toenmalige minister stelde dat de term persoonlijk belang in de spraakgebruikelijke betekenis geïnterpreteerd moest worden. Hij zag geen persoonlijk belang "gezien de ontwerper niet meer of minder verdient naargelang in de GECORO over het plan geadviseerd wordt". Blijkbaar is de Raad van State strenger geworden in zijn beoordeling van het persoonlijk belang van een ontwerper, dit ten opzichte van de regelgeving die ons bekend was via de wetgeving en de richtlijnen via het GECORO-forum. Als een ontwerper niet meer

aanwezig mag zijn – daar hebt u het over gehad, minister – op vergaderingen waar zijn ontwerp behandeld wordt, hoe kan hij dan zijn ontwerp toelichten? Dat is toch een noodzakelijk iets!

Ik herhaal nogmaals dat de ergernis die duidelijk blijkt uit mijn vraag, rechtstreeks stamt uit een concreet dossier, namelijk het BPA van de Kazerne in Tienen, maar ik wil beklemtonen dat dit arrest een negatieve invloed kan hebben op alle BPA's en de werking van de GECORO's in Vlaanderen. Ik hoop, minister, dat u goed beseft wat dit inhoudelijk betekent voor een pps-constructie waar een stad zoveel tijd aan besteedt. Dat is al moeilijk, als we dan nog met die problemen worden geconfronteerd, vind ik het persoonlijk heel erg. Ik hoop dat niet te veel steden en gemeenten met die problemen worden geconfronteerd. Ik hoop dat er snel werk van wordt gemaakt.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Logist, ik heb ook mijn bedenkingen, maar u kent het principe van de scheiding der machten. Ik kan niet ingrijpen op een arrest van de Raad van State. Ik heb nu commentaar gegeven, maar verder kan ik dat alleen maar respecteren.

U hebt gelijk dat we de regelgeving eens moeten bekijken. We voelen betrokkenheid en dat is heel wat anders dan belangenvermenging. Misschien kunnen we er via verduidelijking nog uitkomen. Ik zal het nodige juridische werk laten uitvoeren zodat we maximaal tot onze ideeën kunnen komen. Beraadslaging en wisselwerking kunnen mijns inziens zonder probleem inzake de plannen van een gemeente. We moeten nu wel rekening houden met die uitspraak. Momenteel is voorzichtigheid het beste. We moeten uitzoeken of we deze rechts-onzekere situatie kunnen vermijden via een wijziging van de wetgeving.

Afhankelijk van de situatie in 2012 moeten we dan zien of de samenstelling van de GECORO's kan worden aangepast. We moeten minstens met een systeem van plaatsvervangers kunnen werken, waarbij de plaatsvervanger effectief kan optreden op het moment dat er betrokkenheid of belangenvermenging kan zijn door een gemeentelijke ambtenaar. We hebben hetzelfde gevoel bij dit arrest, mijnheer Logist.

De heer Wilfried Vandaele: Het is met de GECORO's een beetje dansen op een slap koord, en ook met andere adviesraden op andere domeinen. Aan de ene kant willen die organen deskundigheid verwerven, maar hoe deskundiger de leden worden, hoe groter de kans op betrokkenheid.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de inspraak bij de ontwikkeling van bedrijventerreinen - 1556 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Voorzitter, minister, ik heb hierover al eens een schriftelijke vraag gesteld. Er is letterlijk en figuurlijk heel wat in beweging langs de as Brussel-Antwerpen en vooral langs de A12. Dit is een globaal dossier.

Op mijn schriftelijke vraag rond het specifiek economisch knooppunt Londerzeel antwoordde u dat het belangrijk is dat niet alleen de gemeente zelf, maar ook de buurgemeenten betrokken worden bij het dossier, zowel bij de klankbordgroep als bij de plan-MER en het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan (PRUP).

Nu blijkt dat de provincie enkel de direct betrokken gemeenten aanspreekt en niet de buurgemeenten. De impact inzake bereikbaarheid, leefbaarheid, mobiliteit en leefmilieu is vaak een kwestie van lasten en lusten. Meer bepaald zijn de lasten voor de buurgemeenten en

de lusten voor de gemeente zelf. Het lijkt me belangrijk dat de buurgemeenten daarbij betrokken worden.

Ik kan me inbeelden dat veel gemeenten daarmee geconfronteerd worden. Ik ken heel recente dossiers. De provincie antwoordt dat de gemeente maar om betrokkenheid moet vragen en dan zal ze daarop ingaan. Dat is de omgekeerde wereld.

Minister, kunnen gemeenten die onrechtstreeks te maken hebben met een economisch knooppunt, maar die een grote impact qua mobiliteit, leefbaarheid en milieu te verwerken krijgen, niet onmiddellijk betrokken worden bij de opmaak van de plan-MER en het RUP? Indien niet, kunt u er met een omzendbrief voor zorgen dat zowel de rechtstreekse als de onrechtstreekse gemeenten bij toekomstige RUP's van bij het begin van het planningsproces betrokken worden? De inwoners van de buurgemeenten zijn daar ook rechtstreeks bij betrokken.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik zal een onderscheid maken tussen de plan-MER en de RUP's. De plan-MER valt onder minister Schauvliege. Subsidiariteit speelt hier een grote rol: wie mag wat bepalen en hoe is dat vastgelegd? Is er dan nog voldoende kans op inspraak? Dat is uw vraag, denk ik.

De procedure voor de opmaak van een plan-MER, zoals bepaald in het decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid, zegt uitdrukkelijk dat iedereen, dus ook de buurgemeenten, kan reageren op de kennisgeving van de plan-MER. Dat kan bij de cel-MER. Deze kennisgeving wordt gepubliceerd op de website van de dienst-MER. Daar kan iedereen het terugvinden. Ze wordt meegedeeld aan de colleges van burgemeester en schepenen van de betrokken gemeenten. Voor de plan-MER is dat duidelijk bepaald. De betrokken gemeenten worden verwittigd en iedereen kan reageren.

De dienst-MER bepaalt welke gemeenten als betrokken gemeenten voor de plan-MER geïnformeerd dienen te worden. Indien er milieueffecten kunnen zijn op buurgemeenten, vallen deze hieronder. Dat is de bevoegdheid van minister Schauvliege, bevoegd voor Leefmilieu.

Bij het planningsproces en het RUP worden de gemeenten betrokken waarvan de initiatiefnemer van het plan, het Vlaamse Gewest, de provincie of de gemeente, het nodig en nuttig acht. Dat kan ruimer zijn dan alleen de gemeente op wier grondgebied het plan betrekking heeft. Het betrekken van wat u 'onrechtstreekse gemeenten' noemt, hangt dus volkomen af van de initiatiefnemer van het plan. Daar speelt wat mij betreft de subsidiariteit: het is aan de initiatiefnemer om autonoom te beslissen wie hij meeneemt of niet. Ik meng mij daar niet in.

Ik vind het niet zo negatief dat een initiatiefnemer zegt: als u me zegt dat u ook betrokken wilt worden, dan neem ik u mee. De initiatiefnemer kan het ook zelf bekijken en verstandig zijn. Tijdens een openbaar onderzoek heeft immers iedereen het recht om betrokken te zijn en zijn inbreng te doen. U vindt dat ook terug in mijn beleidsnota. Als u kijkt naar onze filosofie van participatie, die je in de beleidsnota terugvindt, en naar de filosofie van de visienota over versnelling bij vergunningen en dergelijke meer, ziet u dat wij een zo vroeg mogelijke betrokkenheid willen. De filosofie van de projectvergadering is ook zoveel mogelijk betrokkenheid. Ik denk dat dat verstandig is. Laat me toe te zeggen dat het geweest veel minder goed geplaatst is om te zeggen wie er moet worden betrokken dan degene die het initiatief neemt. Hij moet kunnen inschatten wie er het best betrokken wordt. Ik laat het dus over aan de initiatiefnemer.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Voorzitter, minister, ik heb het inderdaad geschetst, maar er is een nuance, in die zin dat de buurgemeente een aantal jaar geleden wel betrokken werd in de

klankbordgroep en daar een aantal pertinente vragen heeft gesteld, en nadien niets meer heeft gehoord. Dat is spijtig. U zegt dat het best zo vroeg mogelijk gebeurt, want de druk neemt alleen maar toe. Mensen weten minder en er komt ongerustheid. Het versterkt dat men strop geraakt.

Minister, ik neem uw suggestie mee om uw collega daarover ook eens een vraag te stellen. Het is belangrijk dat u zegt: “kan”. Ik besef dat het niet overal het geval is. Als op de grens van een andere provincie op hetzelfde moment eenzelfde dossier lopende is, waar de buurgemeente wel van in het begin betrokken wordt, en het gaat over een paar honderd meter verschil in vogelvlucht, dan moet je je daar wel vragen bij stellen.

Ik vind het heel belangrijk dat u zegt: “kan”. Ik zal zeker uw collega-minister daarover ondervragen. Ik dank u voor het antwoord en voor uw visie dat het best is om zo vroeg mogelijk alle actoren te betrekken om het dossier zo vlug mogelijk los te trekken.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Vergeet niet dat ik uitdrukkelijk zeg dat ik denk dat wie het best geplaatst is in het ene geval de cel-MER is en in het andere geval de initiatiefnemer. Ik stel dat niet in vraag. Maar ik denk dat het beter is iemand te veel te betrekken, die dan mogelijk niet is geïnteresseerd en er niet op ingaat, dan iemand te weinig. Dat is de filosofie die u in mijn beleidsnota terugvindt. Daar zitten we op dezelfde lijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de crossterreinen onder meer in Limburg - 1324 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, voor een zoveelste keer komt de motorcross aan bod. Op 10 februari 2011 berichtten de media dat er toch weer gecrost zal worden op de motorcrossterreinen van Waterloo en Kaulille. In Kaulille komt er een circuit voor vrijetijdscrossers, en in de Kiezelgroeve van Waterloo een circuit waar nog maximum drie wedstrijden per jaar gereden worden. Men denkt er ook aan om in dit gebied ook andere sporten zoals BMX, boogschieten en paintball te laten beoefenen. Het circuit voor vrijetijdscrossers in Waterloo zou een ideaal middel kunnen zijn om het wildcrossen te bestrijden.

Minister, het plan werd opgesteld door de provincie Limburg zelf en komt hierbij tegemoet aan de eis die u hebt gesteld aan de provincies om zelf initiatief te nemen. De gedeputeerde voor Sport van de provincie Limburg heeft dit voorstel op 10 februari aan u voorgelegd. Het is volgens mij een open voorstel, dat niets te verbergen heeft.

Het voorstel is een ernstige voorzet tot een compromis. De gedeputeerde geeft aan dat er nog aan gewerkt moet worden en dat tevens overlegd moet worden met gemeenten, provincies en dergelijke. Er is dus nog werk aan de winkel. Hij voegt er echter aan toe dat de minister maar eens moet zeggen of hij hier voor 200 procent achter kan staan of niet. Als men wil, kan het plan slagen. De burgemeester van Bocholt geeft aan dat er dringend nood is aan duidelijkheid. Dit dossier sleept al 10 jaar aan. Men moet dringend duidelijk aangeven of men dit binnen Vlaanderen en Limburg nu wilt of niet. Hijzelf verwacht hier de eerste 3 jaar geen uitsluitsel over, maar wij hebben hier heel veel vragen bij.

Minister, wat is er precies naar voren gekomen tijdens dit overleg? Wat zijn de concrete denkpluizen en mogelijkheden? Wat zijn de consequenties van deze mogelijkheden? Welke

voorwaarden moeten er bij deze mogelijkheden nog worden ingevuld? Welke moeilijkheden moeten nog worden opgelost? Wat is de timing van het verloop van de procedure? Hoe beoordeelt u de vraag naar duidelijkheid van de burgemeester van Bocholt vanuit de provincies en gemeenten ten aanzien van de betrokkenen? Welke vooruitgang is er geboekt in de andere provincies inzake de motorcrossterreinen?

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Voorzitter, minister, collega's, er is meer dan dringend nood aan duidelijkheid. De laatste vraag van mevrouw Werbrouck moeten we tot vervelens toe herhalen in deze commissie en in de commissie Sport.

Minister, in het verleden werd de kat de bel aangeboden en werd er om een oplossing gevraagd over de realisatie van multifunctionele terreinen voor lawaaierige sporten. Ik verwijs onder meer naar verschillende vragen om uitleg hierover in 2005 en vroeger, nog voor u minister werd. In haar beslissing van 4 februari 2005 heeft de Vlaamse Regering aan de provincies gevraagd om uiterlijk twee maanden na datum van deze beslissing voorstellen van locaties voor permanente omlopen met trainingsfaciliteiten voor gemotoriseerde sporten in te dienen. 'Na twee maanden' wil zeggen op 4 april 2005. Minister, mag ik u dan ook vragen hoe ver het, niet twee maanden later maar wel zes jaar later, staat met deze voorstellen van locatie?

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Ik wil me aansluiten bij de vraag, niet bepaald om naar één specifiek terrein te vragen. Ik denk dat iedereen op een gegeven moment kan vragen naar de stand van zaken van het terrein in zijn achtertuin. Ik stel de vraag in het algemeen. Er is een vraag met betrekking tot de motorcrossterreinen. Die vraag leeft al lang. Iedereen moet beseffen dat het draagvlak een belangrijk element vormt. Dit is in bepaalde regio's geen gemakkelijk dossier. Net om die reden wil ik een algemene vraag stellen.

Minister, u hebt contact met de provincies gehad. Er is in het verleden in elk geval verklaard dat er verschillende contacten zouden volgen. Wat is uit die contacten voortgekomen? Welke verschillende terreinen worden momenteel verder onderzocht? Hebt u hier zicht op? Is er een wending in de aanpak en in de zoektocht naar nieuwe mogelijkheden?

Ik stel vast dat in verband met bepaalde motorcrossterreinen in het verleden een gedoogbeleid is gevoerd. Die terreinen zijn niet effectief ingekleurd. Een aantal trainingen of wedstrijden worden daar gedoogd. In eerste instantie wordt vaak onderzocht of die locaties permanente motorcrossterreinen kunnen worden. Er zouden op dit vlak mogelijkheden kunnen zijn. Ik vraag me echter af of de minister een overzicht kan geven van de verschillende denksporen die momenteel worden onderzocht.

Ik kan me inbeelden dat er met betrekking tot sommige terreinen een draagvlak is om tot grote uitbreidingen over te gaan. Ik stel echter ook vast dat op bepaalde terreinen waar motorcross is gedoogd een rode lap wordt gelegd. De huidige activiteiten worden aanvaard. Indien die activiteiten zouden worden verdubbeld of verdriedubbeld of permanent van aard zouden worden, zouden de mensen tot de conclusie kunnen komen dat het toch niet om de beste locatie gaat. Een aantal activiteiten kunnen ze gedogen. Dat is niet langer het geval als het om elke avond en om elk weekend zou gaan.

Is er al een wending in de aanpak? Is dit nog steeds het enige denkspoor dat wordt gevolgd of wordt ondertussen ook naar andere locaties gekeken? Welke tactiek willen de provincies in dit verband volgen?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, ik wil me aansluiten bij de nuances die al zijn aangebracht. Ik kan dit illustreren met een voorbeeld over een terrein waar het is gedoogd en waar nu toch een toename van de activiteiten in het vooruitzicht wordt gesteld.

Het gaat niet om een terrein in mijn eigen provincie. Op het terrein in Kaulille is de voorbije jaren illegaal gecroست. Nu wordt dat terrein opnieuw naar voren geschoven. De redenering luidt dat vlakbij toch het vliegveld van Kleine Brogel is gelegen. De bewoners hebben echter afspraken gemaakt. De luchtmachtbasis veroorzaakt in het weekend minimale geluidshinder. Indien er daar weer een motorcrossterrein zou komen, zou er tijdens de weinige vrijetijdsuren weer lawaaihinder ontstaan.

Dit terrein is een illustratie van de complexiteit van de problematiek. Ik vraag de minister dan ook hier met de nodige omzichtigheid, met fluwelen handschoenen en op stelten, mee om te gaan.

In het geagendeerde voorstel van resolutie pleiten we ervoor bedrijfsterreinen, waar toch al een verstoring is, te gebruiken. We moeten voorzichtig zijn. Ik wil geen nimby-verhaal vertellen. Iemand die zelf niet in de achtertuin van de burens komt of daar zelf niet woont, kan gemakkelijk voor een terrein pleiten. Ik pleit er dan ook voor iedere Vlaming met de nodige voorzichtigheid te behandelen.

Ik zeg dit met alle liefde voor de motorcross. Wij pleiten ook voor vaste terreinen. We mogen echter niet over een nacht ijs gaan. We leven immers in het dichtstbevolkte land van West-Europa of zelfs van de wereld. Er zijn dan ook niet veel rustige plaatsen meer over.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: Voorzitter, ik wil nog even de definitie van draagvlak formuleren. Een draagvlak mag niet door een individu aan flarden worden geschoten. We hebben in Limburg een perfect voorbeeld gezien. Er was, met uitzondering van een partij, een overeenstemming over de partijgrenzen heen bereikt. Er was een draagvlak bij de bevolking. Een individu heeft dit dossier aan flarden geschoten door naar de Raad van State te trekken.

Indien hier wordt geopperd dat we uitbreidingen op de illegaliteit kunnen enten, moeten we naar het draagvlak kijken. We moeten ons ervan bewust zijn dat in het verleden veel in de illegaliteit is gecroست omdat er geen wettelijk kader was om die zaken te regelen. Indien we de illegale crossers uit het verleden hun medailles zouden ontnemen, zouden er in Vlaanderen niet veel kampioenen meer overblijven.

We mogen niet altijd aan de illegaliteit refereren. Indien we het over een draagvlak hebben, moeten we dat gesprek op een gezonde manier voeren.

De voorzitter: Minister Muylters heeft het woord.

Minister Philippe Muylters: Voorzitter, in de eerste plaats wil ik opmerken dat de heer Huybrechts het verkeerd heeft voorgesteld. Er zijn al problemen sinds 2002. Dat is al bijna tien jaar.

Ik ben hier ongeveer een jaar mee bezig. Ik heb elke keer de voortgang geschetst. Ik zal dat ook vandaag opnieuw doen. De mensen die de commissie Sport volgen, weten dat ik dat steeds tracht te doen. Ik heb er geen probleem mee dat hierover vragen worden gesteld. Ik hoop dat dit in het verleden, onder mijn voorgangers, even vlot is verlopen.

De vorige sprekers hebben duidelijk gemaakt hoe gevoelig dit dossier ligt. Ik heb van in het begin een bepaalde werkwijze gehanteerd. Iedereen die dit dossier opvolgt, weet dat discretie voor mij het sleutelwoord is.

Op 10 februari 2011 is de provincie Limburg naar buiten getreden. Dat is een keuze die het provinciebestuur heeft gemaakt. Ik heb iedereen beloofd in alle discretie te werk te gaan. We zetten elke keer een nieuwe stap. In de loop van februari 2011 hebben we alle betrokkenen gezien.

De heer Caron, mevrouw Rombouts en mevrouw Werbrouck hebben verklaard hoe gevoelig dit alles ligt. Het enige perspectief dat tot resultaten kan leiden, is de discretie en de creatie

van een draagvlak. Dit betekent niet dat er een consensus moet zijn. We moeten, samen met de provincies, trachten tot een beslissing te komen.

Ik begrijp het ongeduld. We moeten echter duidelijk zijn. Dit is in 2002 begonnen. In 2005 zijn een aantal beslissingen genomen. Ik vraag hier de nodige tijd om hieraan te kunnen voortwerken. Dit moet in samenspraak met de provincies gebeuren. Ik zal nu even de stand van zaken schetsen.

In de loop van februari 2011 hebben we opnieuw gesprekken met de vijf provincies gevoerd. Met elk provinciebestuur is een gesprek gevoerd. Het gaat dan steeds om gesprekken tussen het provinciebestuur en wijzelf. Mijn kabinetsmedewerkers voor sport en voor ruimtelijke ordening zijn hier steeds bij betrokken. Hetzelfde geldt voor beide administraties, de administratie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (RWO) en het departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media (CJSM) en voor het Agentschap voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openluchtrecreatie (Blos). We hebben de stand van zaken in elke provincie overlopen. We hebben de mogelijke opties opgelijst. Er zijn afspraken over het verder te volgen traject gemaakt.

Het was toen duidelijk dat een aantal provinciebesturen nog aanvullende informatie moesten aanleveren voor verdere stappen kunnen worden gezet. Ik heb me er opnieuw toe geëngageerd op een discrete wijze voort te werken. De provinciebesturen kennen de situatie.

Er wordt me hier onder meer om een juiste stand van zaken gevraagd. Niemand kan me kwalijk nemen dat ik hierover niet voorbarig wens te communiceren. Indien we een resultaat wensen, wat we toch elke keer verklaren, zal er nog overleg moeten volgen. Op het voorbeeld in Limburg kan ik iets dieper ingaan. Het provinciebestuur heeft hierover tenslotte zelf gecommuniceerd. We moeten oplossingen vinden over de grenzen van de beleidsdomeinen van de ministers heen. Het heeft niet alleen te maken met Ruimtelijke Ordening, maar ook met Leefmilieu. Er moeten opportuniteiten worden onderzocht inzake brownfields, bedrijven-terreinen en haventerreinen. Er zijn dus ook andere ministers voor bevoegd. Ik wil niet vooruitlopen op beslissingen door hier iets voor te stellen waar ook mijn collega-ministers bij betrokken zijn en terwijl de provincies nog bezig zijn met het onderzoek. De conclusie en de te zetten stappen zullen op relatief korte termijn, zeker voor de zomer, aan de leden van de Vlaamse Regering worden overgemaakt. Vervolgens zullen we duidelijkheid verschaffen aan de provincies en gemeenten. Hoe we dat zullen doen, zullen we samen met gemeenten en provincies afspreken: doen we het in grote openbaarheid, met een grote persconferentie of gaan we verder op de discrete weg? Het antwoord zal ook afhankelijk zijn van de besluitvorming. Ons doel blijft dat die eerst gedragen wordt door de hele Vlaamse Regering en dat we daarna uiteraard ook een draagvlak krijgen binnen gemeenten en provincies.

Mevrouw Werbrouck, de aanleiding van uw vraag waren een aantal berichten in de pers over Limburg. Ik kan er dus ook iets dieper op ingaan. Men is effectief op 10 februari op mijn kabinet geweest. Naast de bestaande terreinen van Genk en Lommel kwamen de door u aangehaalde terreinen van Waterloo en Kaulille in het overleg aan bod.

Zoals u ook in de kranten hebt gelezen, tracht de provincie Limburg voor de site van Waterloo de optie te behouden als circuit voor drie wedstrijden per jaar – dat valt onder de definitie van een occasioneel terrein – en om de site voor het overige te behouden voor meer zachte recreatieve multifunctionele sporten. In Kaulille stelt de provincie een circuit voor in functie van vrijetijdscrossers. Het is vandaag inderdaad een terrein waar aan wildcross wordt gedaan en waar de toestand dus eigenlijk zou worden gelegaliseerd.

Het totale plan met beide voorstellen van de provincie wordt, wat mij betreft, als valabel en realistisch beschouwd, maar het heeft nog te kampen met een aantal obstakels, vooral inzake natuur- of milieuwetgeving. Ik wil daar heel duidelijk over zijn. Vanuit Ruimtelijke Ordening, mijn bevoegdheid, voorzie ik voor de site van Waterloo geen grote problemen,

maar naast de planologische bestemming van dergelijke terreinen moeten ook de nodige exploitatievergunningen kunnen worden afgeleverd.

Dit voorbeeld toont duidelijk aan dat “de minister moet maar duidelijkheid geven” niet opgaat. Wat Ruimtelijke Ordening betreft, is de duidelijkheid snel te geven, maar de zaak is complexer, er is ook betrokkenheid van de collega’s. Ik zou dit nog niet naar buiten hebben gebracht vooraleer iedereen op één lijn zit, want anders ontstaat er heel snel populisme in dergelijke dossiers, met meer kans op falen dan op slagen.

Voor dit totale plan zal daarnaast natuurlijk vooral ook overleg met de gemeenten nodig zijn. Voor zover het nog niet bestaat – dat laat ik vandaag in het midden –, zal een draagvlak moeten worden gecreëerd.

Daarenboven blijf ik benadrukken – en dit aspect is in de vraagstelling amper aan bod gekomen – dat de sector zelf zich beter zou kunnen organiseren dan nu het geval is. Net zoals voor de meeste sportfederaties, blijf ik ook hier pleiten voor één grote motorcrossfederatie waarin breedtesport en topsport beter kunnen worden bediend dan binnen de huidige, heel verdeelde structuren. Het behoud van Vlaanderen als een kweekvijver voor motorcrosstalent – want daar komt men altijd op terug in de vraagstelling – wordt niet alleen gewaarborgd door de beschikbaarheid van terreinen. Als we niet overgaan tot een betere organisatie van de motorsport – en daar zijn zij verantwoordelijk voor –, dan zullen we nog altijd niet tot een doelgerichte jeugdwerking kunnen komen. Het ontbreken van een goed uitgebouwde en ondersteunde unisportfederatie waar ook de facultatieve opdrachten jeugdsport en topsport in kunnen worden opgenomen, is misschien een minstens even grote rem op de ontwikkeling van talent voor de toekomst.

Ik vat samen. Ik houd het bij discretie. Ik werk eraan. In februari zijn ze allemaal langsgeslagen. De stappen worden gezet. Op korte termijn komt er een nota aan de Vlaamse Regering om samen met de collega’s te bekijken wat voor de suggesties van de provincies bij andere collega’s moet worden gerealiseerd. Nadat we de nodige informatie hebben gekregen – daar hangt ook de timing vanaf – zullen we de volgende stappen zetten.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik had al van u verwacht dat u zou zorgen voor een draagvlak en voor discretie. Het is inderdaad een heel moeilijk dossier. Zoals een collega zei, moeten we het inderdaad met fluwelen handschoenen aanpakken.

Wat de timing betreft, zult u op korte termijn naar de Vlaamse Regering stappen. U doet dat net voor de zomer. Ik veronderstel dat het voor ons pas na het reces wordt. U bent er dan twee jaar mee bezig, ik hoop dat we dan effectief van een realisatie kunnen spreken.

Ik deel uw mening dat de sector zich beter moet organiseren. De structuur is inderdaad heel erg verdeeld. Ik zou niet zeggen dat ze amateuristisch is, maar het ruikt er wel naar. Er zijn nog federaties die zogezegd professioneel werken, maar in feite heel amateuristisch bezig zijn. Er zijn dus nog problemen.

De verschillende ministers moeten inderdaad bij de kwestie worden betrokken, het is een heel moeilijk gegeven. Ik zou toch willen dat er duidelijkheid komt voor ons, voor de mensen en voor de motorcrossfederatie. De lasten en de lusten moeten inderdaad ook gedeeld worden. Het is niet de bedoeling dat alle lasten en misschien ook lusten voor Limburg zijn, er moet een eerlijke verdeling zijn. Die van West-Vlaanderen zouden ook graag crossen en die van Oost-Vlaanderen waarschijnlijk ook. Ik hoop dat de andere provincies mee in het debat zitten en mee over de streep worden getrokken zodat er minstens één motorcrossterrein per provincie is. Ik hoop van ganser harte, minister, dat u er achteraan blijft gaan en dat u de stok achter de deur houdt om ze een beetje wakker te porren.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Minister, u zegt dat ik verkeerd ben qua datum, maar staat u me toe om toenmalig minister Anciaux te citeren op 13 oktober 2005: “Op dit moment werkt de Vlaamse Regering nog altijd binnen de procedure die ze afgesproken heeft in haar beslissing van 19 juli 2002 die werd bevestigd door de beslissing van 4 februari 2005.”

Minister, door bewust te spreken over 2005 in plaats van over 2002 geef ik u bij wijze van spreken nog drie jaar cadeau.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, de discretie kan ik begrijpen. Het is waarschijnlijk de meest wijze houding om, net zoals in andere heikele kwesties, tot een oplossing te komen. Discretie is de aangewezen methode, want met de fanfare voorop op vossenjacht gaan, werkt meestal niet goed.

U hebt ook een ander heel belangrijk punt aangehaald. De motorcrossers in dit land moeten goed beseffen dat er een oplossing moet komen voor de onwaarschijnlijke versnippering van federaties. Ik zou u ook willen vragen om met uw diensten te zoeken naar een vorm van overleg tussen die federaties om in de rand van de problematiek van de terreinen ook tot een betere samenwerking en misschien wel tot een integratie te komen. Er zou één Vlaamse motorcrossfederatie moeten zijn die zowel het vrijetijdsaspect als het competitieve aspect incorporeert. Dan zou u ook een gesprekspartner hebben om de problematiek op het terrein veel efficiënter aan te pakken. Dit is een heel belangrijk element.

Ik ben blij dat u opmerkt dat er ook andere elementen moeten worden afgewogen en dat u ze opneemt in het brede afwegingskader: natuur, milieu, ruimtelijke ordening. We zijn nieuwsgierig naar de volgende stap.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Ik wil u ook danken voor uw antwoord, minister. Ik kan ook enig respect opbrengen voor discretie in moeilijke dossiers. Ik begrijp dat u vandaag niet alle pistes op tafel kunt leggen.

Ik wil u de suggestie meegeven om ook bij die in discretie behandelde dossiers goed in het oog te houden hoe u naar draagvlak kunt zoeken. Het risico bij die discrete werkwijze is dat je niet iedereen kunt betrekken en informeren. Een top-downbenadering is een gevaarlijke zaak. Dan stuit je op een gegeven moment op volledige tegenkanting. De gemeenten zijn inderdaad een belangrijke partner, maar ook het middenveld, de mensen die er dagelijks mee leven. Zeker in een discrete procedure moet er de nodige aandacht zijn en blijven voor dat draagvlak.

Er zijn zeker pistes waar er gedoogbeleid is en waar er mogelijk een draagvlak is voor meer. Ik hoop dat de plekken waar er gedoogbeleid is geweest, maar waar dat het maximum was, niet de dupe worden van het feit dat er gedoogd is. Dan zet je een stap achterwaarts in plaats van voorwaarts. Dat is een gevoelig punt.

Omdat er op bepaalde plekken misschien niet de verwachte uitbreiding zal komen, ben ik blij dat er wordt gezocht naar andere terreinen. Stel dat je vertrekt van een witte kaart van Vlaanderen, zonder dat er al ergens gedoogde plaatsen zijn, waar zouden dan de beste en meest logische inplantingen zijn? Het is belangrijk dat die oefening ook gebeurt, om te kijken waar er misschien op andere terreinen mogelijkheden zijn.

Minister Philippe Muyters: Mevrouw Rombouts, ik ben het met u eens dat de moeilijkheid van dit dossier ligt in de combinatie van discretie en draagvlak. Ik wil met die discretie ook komen tot draagvlak. Als de provincie en de gemeenten er al niet achter staan, heeft het weinig zin om een stap verder te zetten. Het is een moeilijk evenwicht: discreet zijn en zorgen voor voldoende draagvlak.

Hoe we nu werken, zetten we stappen vooruit. Daar zijn we een jaar mee bezig, geen twee jaar. Op deze manier wil ik nu verder gaan. Het is een moeilijk dossier. Zelfs met Sport en Ruimtelijke Ordening heb ik te weinig bevoegdheden om alles te bekijken.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, mijn actuele vragen over de motorcrossterreinen zijn gesteld in november 2009. Voor we weer naar het parlement komen, is het oktober, en dan zijn we twee jaar bezig. Ik was al een halfjaar verder, nu zijn we een goed jaar bezig, maar de timing is er nog niet.

Minister, weet u eigenlijk hoe ver het staat met de elektrische motoren? Daar hoor ik veel van.

Niet de motorcross is het probleem, maar het lawaai. Weet u vanuit de sector of daar al vooruitgang is geboekt?

Minister Philippe Muyters: De slotopmerking is een vraag geworden. Mevrouw Werbrouck, op het kabinet volgen we dat op. Mijn medewerker heeft daarover nog gesproken met de sector. Als u het op voorhand had gezegd, had ik de stand van zaken bij. Maar ik moet eerlijk zeggen dat ik die nu niet bij heb.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■